

Arrest

nr. 57 867 van 15 maart 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 22 september 2009 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 17 december 2010 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing inzake S. K. (hierna verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali afkomstig uit Ferizaj en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent geboren in Duitsland, maar keerde als kind met uw ouders naar Kosovo terug. U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u als Ashkali onafgebroken wordt beledigd en gediscrimineerd. Zo werd uw woning in de periode 1999-2004 herhaaldelijk met stenen en

brandbommen bekogeld. Tevens had u de laatste tijd problemen op uw werk door uw afkomst. U werkte als parkwachter en nadien in de stadsbibliotheek. Uw ploegbaas zou u extra nachtdiensten hebben opgelegd. Nadat u hierover uw beklag deed bij uw baas, zou de ploegbaas op een oudejaarsnacht u hebben uitgescholden voor zigeuner. U meldde dit vervolgens aan uw baas tijdens een vergadering. Deze reageerde door te zeggen dat u zich dat niet zo erg moest aantrekken en jullie elkaar de hand moesten geven. Uw kinderen zouden op school zijn gepest omwille van hun afkomst. Eén van uw kinderen werd ooit geslagen door een leerkracht. U meldde dat bij de directie, die u verzekerde dat het niet meer zou gebeuren. Verder kreeg uw zoon nooit de punten die hij volgens u verdiende. U klaagde dit aan bij de betrokken leerkracht, die antwoordde dat uw zoon onvoldoende studeerde en zich niet voldoende inzette. U ging ook niet akkoord met het feit dat uw dochter, die doofstom is, door de reguliere school waar zij aanvankelijk les volgde, naar het bijzonder onderwijs werd doorgestuurd. U wil immers niet dat uw dochter terecht komt bij kinderen met psychische problemen. U verklaart ook gediscrimineerd te zijn geweest op het vlak van medische dienstverlening. Zo zou u meermaals zijn weggestuurd in het ziekenhuis van Ferizaj, waar men u zei dat u zich moest laten behandelen in Servië omdat het ziekenhuispersoneel u van pro-Servische sympathieën verdacht. U en uw familie kregen wel medische zorg bij een etnisch Albanese huisarts, A. B.. Hij deed weliswaar zijn best, maar beschikte volgens u over onvoldoende mogelijkheden om uw dochter te genezen. U bent een aantal keer naar een andere arts gegaan, maar dat was niet succesvol. Voor de psychische problemen van uw echtgenote, die aan epilepsie lijdt, wendde u zich tot het ziekenhuis van Ferizaj, waar men evenwel weigerde uw echtgenote te behandelen. Op 20 juni 2009 drongen vier mannen van vermoedelijk Albanese afkomst uw woning binnen. Ze bedreigden u en vroegen geld. Uw buurman, eveneens een Ashkali, had lawaai gehoord en kwam bij u langs. Toen uw belagers uw buurman hoorden, vluchtten ze. U diende hiertegen een klacht in bij de Kosovaarse politie, maar die kwam pas de volgende ochtend. De politie deed vaststellingen en maakte een proces-verbaal op. Toen u nadien bij de politie ging om naar de stand van zaken te informeren, werd u gezegd dat het onderzoek nog lopende was. Omdat u evenwel de voortdurende beledigingen beu was en u wil dat uw kinderen een veilige toekomst en een goede opleiding krijgen, besloot u uw land van herkomst te verlaten. U, uw echtgenote en jullie vier minderjarige kinderen verlieten Kosovo op 21 januari 2010 en weken via Servië naar België uit. U kwam hier op 22 januari 2010 aan en diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Kosovaarse paspoort, uitgereikt op 27 april 2009, en dat van uw vier kinderen, allen uitgereikt op 25 mei 2009, uw Duitse geboorteakte, uitgereikt te Burbach op 3 oktober 1975, twee Kosovaarse huwelijksaktes, uitgereikt te Ferizaj op respectievelijk 4 september 2009 en op 2 maart 2010, uw Kosovaarse geboorteakte en die van uw kinderen, allen uitgereikt te Ferizaj op 2 maart 2010, de UNMIK-geboorteaktes van uw kinderen, uitgereikt te Ferizaj op 14 en 31 december 2008, een attest van de Ashkali-partij PDAK (Democratische Ashkali-partij van Kosovo), dat uw lidmaatschap van deze partij en uw etnische origine staft, d.d. 15 september 2009, een Kosovaars medisch attest, d.d. 27 oktober 2009, waaruit blijkt dat uw echtgenote sinds 2004 medisch werd opgevolgd, een Kosovaars medisch attest inzake uw dochter, d.d. 1 augustus 2002 en verscheidene Belgische medische attesten inzake u en uw dochter.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten, ondermeer omdat op 20 juni 2009 vier mannen van vermoedelijk Albanese afkomst uw woning binnendrongen, u bedreigden en geld vroegen. Door tussenkomst van uw buurman verlieten de mannen uiteindelijk zonder meer uw woning (gehoor CGVS II p. 2). De aangehaalde feiten zijn echter problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Bovendien blijkt uit niets dat u aanhaalde dat u geen gebruik kon maken van de bescherming vanwege de politie. U verklaarde immers dat deze ter plaatse om de nodige vaststellingen te doen en een proces-verbaal opmaakte. Uit het loutere feit dat de daders niet onmiddellijk werden gevonden – u verklaarde dat de politie u vertelde, toen u naar de stand van zaken informeerde, dat het onderzoek nog lopende was (gehoor CGVS II pp. 2-3).– kan geenszins zonder meer een onwil tot het geven van afdoende bescherming worden afgeleid. Het niet onmiddellijk verkrijgen van een resultaat kan immers aan meerdere oorzaken zijn te wijten: onbekendheid van de daders – u kon zelfs niet met zekerheid de etnie van de daders weergeven – het gebrek aan getuigen of materiële sporen.... Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige

lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

U verklaarde ook problemen te hebben gehad op uw werk, die u weet aan uw etnische afkomst. Zo zou uw ploegbaas u meer nachtdiensten hebben gegeven dan uw collega's (gehoor CGVS II p. 3). Toen u hierover ging klagen bij uw baas, zou hij deze problemen geminimaliseerd hebben (gehoor CGVS II p. 4). Wat betreft deze door u aangehaalde problemen, meer bepaald deze éénmalige verbale belediging van uw ploegbaas, dient in de eerste plaats gesteld dat deze problemen zich in de interpersoonlijke (tussen privé-personen) sfeer situeren. Bovendien is deze verbale belediging op zich onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, ondanks de precaire socio-economische situatie waarin de RAE-gemeenschap in Kosovo zich bevindt, u blijkbaar altijd een job hebt gehad. Meer bepaald was u werkzaam als parkwachter en bij de stadsbibliotheek en was u aldus tewerkgesteld door het gemeentebestuur. U besliste zelf om ontslag te nemen uit uw functie een maand voor u naar België kwam (gehoor CGVS I p. 6).

U haalde voorts aan dat uw kinderen problemen hadden op school. Zo zou één van uw kinderen ooit geslagen zijn geweest door een leerkracht (gehoor CGVS I p. 4). U hebt hiervan melding gemaakt bij de directie, die u verzekerde dat dit niet meer zou gebeuren. U meent evenwel dat de directie geen daadwerkelijke stappen heeft ondernemen. Tevens verklaarde u dat uw zoon nooit de punten kreeg die hij verdiende (gehoor CGVS I p. 4). U sprak de leraar hierover aan, maar hij antwoordde dat uw zoon onvoldoende studeerde en zich onvoldoende inzette. U was het daar niet mee eens. Hier dient te worden opgemerkt dat dit een louter subjectieve appreciatie van uwentwege is, die u op geen enkel moment met enig objectief gegeven (zoals bvb. schoolrapporten) kon staven. Het feit dat uw kinderen verbaal zouden zijn gepest op school, kan niet worden gelijkgesteld met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, maar is een vaak voorkomend gedragsfenomeen bij schoolgaande kinderen. U haalt tevens aan dat uw dochter geen school mocht lopen in een reguliere school, maar dat ze verplicht werd les te volgen een school voor bijzonder onderwijs omwille van haar ernstige gehoor- en gezichtsproblemen (gehoor CGVS I p. 5). U was het hiermee niet eens, omdat uw dochter dan in een school zou terechtkomen met kinderen die ook psychische problemen hadden, en dit voor uw dochter niet het geval was (gehoor CGVS I p. 5). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het doorverwijzen van uw dochter, gezien haar ernstige gehoor- en gezichtsproblemen, naar het bijzonder onderwijs, niet zonder meer kan worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, maar een redelijke en objectieveerbare beslissing is in voorkomend geval. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u inzake de door u aangehaalde schoolproblemen van uw kinderen weliswaar de directie heeft gecontacteerd doch dat u, ook al was u van mening dat er na uw klacht geen verbetering optrad, nagelaten heeft zich te wenden tot andere (hogere) instanties om het gedrag van de

leerkrachten en het pestgedrag van medeleerlingen aan te kaarten. Uw verklaring voor deze nalatigheid, met name dat men nergens anders in Kosovo klacht kan indienen (gehoor CGVS I p. 6), strookt niet met voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal. Andere informatie van het Commissariaat-generaal toont voorts inderdaad aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw bewering in Kosovo gediscrimineerd te zijn geweest op het vlak van medische dienstverlening, kan voorts niet worden weerhouden. Volgens uw verklaringen zou u in het ziekenhuis van Ferizaj zijn weggestuurd en zou de dokter hebben gezegd dat u naar Servië moest gaan voor verzorging (gehoor CGVS II p. 5). U kreeg wel medische hulp in de privé-praktijk van dokter A. B. uit Ferizaj (gehoor CGVS II p. 6). In het door u neergelegde medische attest van uw echtgenote, d.d. 27 oktober 2009 (stuk 5 in het administratieve dossier), staat evenwel te lezen dat uw echtgenote sedert 2004 in Kosovo werd onderzocht door verschillende specialisten. Dit is in strijd met uw verklaring dat u met uw echtgenote slechts één specialist bezocht, die u de deur wees (gehoor CGVS I p. 7). Tevens legde u een medisch attest van een neuropsychiater uit Gjakovë, d.d. 1 augustus 2002, neer, waaruit blijkt dat uw dochter door de bewuste arts werd behandeld. Ook het medische attest van het ziekenhuis van Prishtinë, waaruit blijkt dat uw dochter er werd onderzocht door een specialist in neus-keel- en oor aandoeningen (stuk 5 in het administratieve dossier), ondergraaft uw bewering dat u in Kosovo niet terecht kon voor medische dienstverlening (gehoor CGVS II p. 7). Derhalve zijn uw verklaringen inzake de weigering van meerdere artsen in Kosovo u en uw gezinsleden de nodige medische verzorging te bieden, in strijd met de door u neergelegde documenten en kunnen zijn aldus niet als waarachtig worden weerhouden. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en

die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat Ashkali in Ferizaj vrije toegang hebben tot de medische dienstverlening.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt is als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Inzake de medische problemen van u, uw echtgenote en uw dochter, die u staaft met Belgische medische attesten, dient nog opgemerkt te worden dat uit deze attesten geenszins blijkt dat de aangehaalde medische problemen enig verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde Wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen ten slotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en geboorteaktes en die van uw kinderen en uw huwelijksakte bevestigen enkel uw burgerlijke staat en uw identiteit en afkomst en die van uw kinderen, maar deze feiten staan niet ter discussie. Het document van de Ashkali-partij staaft uw lidmaatschap van deze partij, doch werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing inzake K. B. (hierna verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali afkomstig uit Prishtinë en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Na uw huwelijk trok u in bij uw echtgenoot in Ferizaj. Voor, tijdens en na het gewapende conflict in Kosovo werd u herhaaldelijk gepest en gediscrimineerd wegens uw etnische origine. Etnische Albanezen gooiden vaak stenen naar uw woning. Tevens werden uw kinderen op school gepest en werd één van uw kinderen éénmaal door een leerkracht geslagen. Verder kregen uw kinderen nooit de punten die ze volgens u verdienden. U deed hierover uw beklag bij de leerkracht van uw zoon, doch die antwoordde dat uw zoon onvoldoende studeerde en zich niet voldoende inzette. Voorts werd uw dochter, die ernstige gehoor- en spraakproblemen heeft, tegen uw zin doorverwezen naar het bijzonder onderwijs. Het ziekenhuis van Ferizaj weigerde u meermaals de nodige medische dienstverlening, eveneens wegens uw afkomst. Op 20 juni 2009 drongen vier mannen van vermoedelijk Albanese afkomst uw woning binnen. Ze bedreigden uw echtgenoot en eisten geld. Uw buurman kwam af op het lawaai, waarna jullie belagers vluchtten. Uw echtgenoot contacteerde de politie, die een onderzoek voerde, doch zonder resultaat. Om alle voornoemde redenen besloten jullie Kosovo te verlaten. U verliet uw land van herkomst in het gezelschap van uw echtgenoot en drie minderjarige kinderen op 21 januari 2010 en u week via Servië naar België uit, waar u op 22 januari 2010 aankwam en nog diezelfde dag asiel aanvroeg. U bent in het bezit van een Kosovaars paspoort, uitgereikt op 20 februari 2009.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw

echtgenoot, K. S., werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt: (...)

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort staft uw identiteit en afkomst maar werpt verder geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Waar verzoekers de vernietiging van de bestreden beslissingen vragen gaan zij er aldus aan voorbij dat de Raad in onderhavige procedure niet louter als annulatierechter optreedt. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een eerste en enige middel werpen verzoekers de schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State in geval een beslissing met machtsoverschrijding is genomen en menen verder dat onderhavige bestreden beslissingen onderworpen zijn aan de formele motiveringsplicht zoals voorzien bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens verzoekers wordt niet gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3. Onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekers voeren als eerste, tweede en derde onderdeel van het enige middel een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en verwijzen tevens naar machtsoverschrijding. Het aangevoerde eerste, tweede en derde onderdeel van het enige middel alsook de vermelding van het begrip machtsoverschrijding komen er enkel op neer zeer summier te poneren dat verzoekers het oneens zijn met de bestreden beslissingen. Verzoekers zetten nergens uiteen waar en hoe de aangevoerde rechtsnormen door de bestreden beslissingen geschonden worden. Voor zover al ontvankelijk, zijn deze onderdelen kennelijk ongegrond (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

3.4. In een vierde onderdeel van het enige middel wordt de motiveringsplicht aangevoerd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekers blijven louter theoretisch en lichten niet toe waarom “*de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is*”, noch welke “*de onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven*” zijn waarop de bestreden beslissingen zouden steunen en ertoe leiden dat de bestreden beslissingen “*derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd (is) [zijn]*”.

3.5. Verzoekers hun beweringen dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de subsidiaire bescherming wordt geweigerd berust op een onzorgvuldige of verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. De Raad stelt immers vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, en die ook de weigering van de vluchtelingenstatus schragen, wat niet kan verbazen nu verzoekers zich voor de subsidiaire bescherming uitsluitend beroepen op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Het middel dienaangaande mist dan ook feitelijke grondslag.

3.6. Verzoekers leggen hun Kosovaarse geboorteakten en paspoorten neer alsook verzoekers Duitse geboorteakte, twee huwelijksakten, een attest van de Ashkali-partij PDAK en verschillende medische attesten. Aldus tonen zij hun voorgehouden identiteit, burgerlijke stand, Kosovaarse nationaliteit en Ashkali-etnie genoegzaam aan.

3.7. Verzoekers beweren hun land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zij er gediscrimineerd en belaagd werden omwille van hun Ashkali-etnie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers documenten uitgereikt kregen, waaronder paspoorten waarmee zij internationaal konden reizen, en derhalve konden rekenen op de administratieve steun van de Kosovaarse overheid. Verzoekers menen dat hun situatie specifiek is nu hun dochter doofstom is en hun zoon medische problemen heeft. Zo is er geen aangepast onderwijs voor hun dochter en werd ze op school geplaatst bij kinderen met een mentale handicap. Verzoekers menen dat niet ernstig naar hen geluisterd wordt omdat ze Rom, arm en weinig geschoold zijn.

3.7.1. Uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat de algemene situatie in Kosovo naar aanleiding van de beëindiging van de oorlog en het ontstaan van een zelfstandige staat Kosovo, positief evolueert en dat indien de minderheden het sociaal-economisch moeilijk kunnen hebben, mogelijks nog het slachtoffer kunnen worden van bepaalde vormen van discriminatie, en wantrouwig kunnen zijn tegenover de politie, wat tevens erkend wordt door de commissaris-generaal, dit geenszins een systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag betreft, noch leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de Ashkali in Kosovo omwille van hun etnische herkomst dermate gediscrimineerd zouden worden dat zij nood hebben aan internationale bescherming wordt niet geobjectiveerd.

3.7.2. Indien anderzijds verzoekers verklaringen over hun kinderen niet te betwijfelen vallen en uit de medische attesten blijkt dat het gezin ernstige medische zorgverlening nodig had kan tevens blijken dat de toegang tot de gezondheidszorg niet belemmerd werd om racistische redenen. Toen verzoekers het slachtoffer werden van een inval in hun huis konden zij klacht indienen waarop de politie een onderzoek startte ook al was deze klacht tegen onbekenden. Verzoekende partijen kenden ook de etnische herkomst van de belagers niet zodat evenmin kan komen vast te staan dat deze een racistische grond hadden. Derhalve blijkt dat verzoekende partijen konden rekenen op de steun en dienstverlening van de Kosovaarse overheid en maatschappij. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de problemen die zij aanhalen het persoonlijke en desgevallend gemeenrechtelijke overstijgen, noch dat de school, werkgever of medische instelling ooit een beslissing trof die kennelijk een discriminatoire behandeling uitmaakte. Conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsook de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54) dienen daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers hun voorgehouden problemen oordeelt de commissaris-generaal terecht dat deze

onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers ondernemen in de verzoekschriften geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen noch brengen ze thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De motieven uit de bestreden beslissingen blijven dan ook onverminderd overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.9. Finaal dient erop te worden gewezen dat de Raad overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekende partij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekende partijen dienen zich inzake de beoordeling van hun medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

3.10. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 65 366 / IV en RvV 65 371 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK